

31 Οκτωβρίου, 1996

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στές]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΛΙΟΥ,

Αιτητής,

v.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΚΟΥΝΝΑΣ ΚΑΙ ΥΙΟΙ ΛΤΔ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Έφεση δι' Υπομνήματος Αρ. 311)

5 Εργοδότης και εργοδοτούμενος — Πλεονασμός — Απόλυση λόγω πλεονασμού — Είσπραξη αποζημιώσεων από το Ταμείο Πλεονάζοντος Προσωπικού, εμποδίζει τον εργοδοτούμενο να διεκδικήσει πληρωμή για απόλυση δυνάμει όρου της συμφωνίας εργοδότησης, αποκλείει τη διπλή πληρωμή.

10 Ήταν όρος της σύμβασης εργοδότησης του εφεσείου - αιτούντος από τους εφεσίβλητους - καθ' ων η αίτηση, ότι σε περίπτωση απόλυσής του θα εδικαιούτο σε αποζημίωση.

15 Όταν ο εφεσείων - αιτών απολύθηκε λόγω πλεονασμού του καταβλήθηκε από το Ταμείο Πλεονάζοντος Προσωπικού ό,τι εδικαιούτο που ήταν ποσό ΛΚ8,909. Στη συνέχεια ζήτησε από τους εργοδότες του αποζημίωση στη βάση της μεταξύ τους συμφωνίας.

20 Την άρνηση των εργοδοτών, ακολούθησε αίτησή του, φαντίον τους, ενώπιον του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών για αποζημιώσεις. Το Δικαστήριο αποφάσισε ότι οι εργοδότες δεν υποχρεούνται να καταβάλουν στον εφεσείοντα - αιτούντα το αξιούμενο ή οιονδύριπτε ποσό, επειδή πληρώθηκε από το Ταμείο Πλεονάζοντος Προσωπικού ποσό μεγαλύτερο και το Άρθρο 17(β) του περί Τεματισμού Απασχολήσεως Νόμου του 1967 (Ν. 24/67) όπως τροποποιήθηκε από το Ν. 92/79 δεν επέτρεπε τη διεκδίκηση αποζημίωσης δυνάμει συμφωνίας.

25 Ο εφεσείων - αιτών, εφεσίβαλε την απόφαση.

Αποφασίστηκε ότι:

(1) Η πρόνοια στο Άρθρο 17 του περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμου του 1967 (Ν. 24/67) για πληρωμή από το Ταμείο Πλεονάζοντος Προσωπικού, σαφώς τίθεται με την παρ. (β) υπό τον περιορισμό της μη παράλληλης πληρωμής από άλλη πηγή, εκτός στο βαθμό που απαιτείται για συμπλήρωση του ύψους του ωφελήματος το οποίο παρέχεται από αυτή. 5

(2) Η πληρωμή εργοδοτούμενου από το Ταμείο Πλεονάζοντος Προσωπικού τον εμποδίζει να έχει άλλες διεκδικήσεις, διότι το Άρθρο 17(β) του περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμου του 1967 (Ν. 24/67) αποκλείει τη διπλή πληρωμή. 10

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα. 15

Αναφερόμενη υπόθεση:

Famalift Shipyard Ltd ν. Παυλίδη και Άλλων (1991) 1 Α.Α.Δ. 161. 20

Έφεση.

Έφεση με υπόμνημα σχετικά με την απόφαση του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών (Καλλής, Δ.) που δόθηκε στις 5.1.96 (Αρ. Αιτ. 808/93) με την οποία απορρίφθηκε η απαίτηση του αιτητή για καταβολή σ' αυτόν αποζημιώσεων λόγω απόλυσης, επειδή αποζημιώθηκε από το Ταμείο Πλεονάζοντος Προσωπικού. 25

Χρ. Χριστοφίδης, για τον Εφeseίοντα - Αιτούντα. 30

Μ. Ηλιάδης για Τ. Παπαδόπουλο, για τους Εφεσίβλητους - Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult. 35

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Νικολάου, Δ.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Ο εφεσείων απολύθηκε από την εργασία του λόγω πλεονασμού. Ως εκ τούτου αποτάθηκε στο Ταμείο για Πλεονάζον Προσωπικό διεκδικώντας πληρωμή σύμφωνα με το Νόμο. Το αίτημά του έγινε δεκτό και του καταβλήθηκε ό,τι edικαιούτο, που ήταν ποσό ύψους £8,909. 40

Η εργοδότησή του διέπετο από σύμβαση που περιείχε όρο για την καταβολή καθορισθείσας αποζημίωσης σε περίπτωση απόλυσης. Επρόκειτο για τον όρο 13 που διαλάμβανε ότι:

- 5 “Όταν υπάλληλος απολύεται εκ της εργασίας του θα του δίδεται ως αποζημίωσις το 50% του συνόλου του τελευταίου του μισθού δι’ έκαστον έτος υπηρεσίας π.χ. υπάλληλος με 10 έτη υπηρεσίας και με συνολικό μισθό £100.- μηνιαίως θα πρέπει να πάρει £500.- ως αποζημίωση. Όταν υπάλληλος απολύεται εκ 10 της εργασίας του δι αξιόποινον πράξη (κλοπή, κατάχρηση κλπ) τότε ουδεμία αποζημίωση θα του δίδεται.”

- Στην περίπτωση του εφεσείουτος, τέτοια αποζημίωση θα ανερχόταν σε ποσό £8,603. Ο εφεσείων απευθύνθηκε προς τους εργοδότες του αξιώνοντας και αυτό το ποσό. Εκείνοι απέρριψαν την αξίωση.

- Η διαφορά ήχθη ενώπιον του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών. Το οποίο, ερμηνεύοντας τον εν λόγω όρο της σύμβασης και 20 το Νόμο, κατέληξε ότι οι εργοδότες δεν υποχρεούνται να καταβάλουν στον εφεσείουτα το αξιούμενο ή οποιοδήποτε ποσό. Αυτή η κατάληξη είχε ως αφετηρία την άποψη ότι με τον όρο 13 εκφραζόταν πρόθεση των μερών να καταβάλλεται αποζημίωση μόνο εφόσον ο απολυθείς δεν θα είχε δικαίωμα να λάβει από αλλού. Με δεδομένο λοιπόν ότι εδώ ο εφεσείων πληρώθηκε από το Ταμείο για 25 Πλεονάζον Προσωπικό ποσό μεγαλύτερο, το Άρθρο 17(β) του περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμου του 1967 (Ν. 24/1967), όπως τροποποιήθηκε από το Ν. 92/1979, δεν επέτρεπε την διεκδίκηση της εν λόγω αποζημίωσης. Το Άρθρο 17(β) προνοεί ότι:

- 30 “17. Όταν λόγω πλεονασμού, ως ούτος καθορίζεται εν τω άρθρω 19, εργοδοτούμενος δικαιούται εις οιαδήποτε άμεσον πληρωμήν λόγω πλεονασμού, χορήγημα λόγω απολύσεως, φιλοδώρημα ή οιαδήποτε άλλην πληρωμήν χορηγούμενην εν 35 σχέσει προς την απασχολήσιν του παρ’ εργοδότη, είτε το δικαίωμα τούτο υφίσταται λόγω εθίμου, νόμου, συλλογικής συμφωνίας, συμβάσεως, είτε δι’ άλλον λόγον, ο εργοδοτούμενος λαμβάνει:

- 40 (α)

- (β) παρά του εργοδότη, ή εξ οιαδήποτε ταμείου ή άλλης διευθετήσεως λειτουργούσης διά λογαριασμόν του εργοδότη, το ποσόν κατά το οποίον η παρά του εργοδό-

του ή διά λογαριασμόν αυτού πληρωμή τυχόν υπερβαίνει το ποσόν της πληρωμής εκ του Ταμείου:

.....”

Εξ άλλου, σύμφωνα με το πρωτόδικο δικαστήριο, στην ίδια κατάληξη οδηγούσε και το Άρθρο 5(β) του Νόμου, το οποίο προνοεί ότι: 5

“Άρθρον 5. Τερματισμός απασχολήσεως δι’ οιονδήποτε των ακολούθων λόγων δεν παρέχει δικαίωμα εις αποζημιώσεις: 10

(α)

(β) Όταν εργοδοτούμενος κατέστη πλεονάζων υπό την έννοια του Μέρους IV. 15

.....”

Ο εφεσείων προσβάλλει την απόφαση ως νομικά εσφαλμένη. Διά του υποβληθέντος υπομνήματος τίθενται προς εξέταση πρώτο, το κατά πόσο ορθά ερμηνεύθηκε ο όρος 13 της σύμβασης· και, δεύτερο, το κατά πόσο ορθά ερμηνεύθηκε και εφαρμόστηκε το Άρθρο 17(β) του Νόμου. 20

Εκ διαμέτρου αντίθετα τοποθετήθηκαν οι συνήγοροι των μερών επί των αναφερθέντων ζητημάτων. Ο συνήγορος του εφεσείοντος υπέβαλε ότι το Άρθρο 5 του Νόμου καθορίζει τις περιπτώσεις όπου δικαίωμα για αποζημίωση δεν παραχωρείτο από τον ίδιο το Νόμο αλλά δεν απέκλειε τη δημιουργία τέτοιου δικαιώματος δύναμει σύμβασης, όπως συνέβαινε με τον όρο 13 στην προκείμενη περίπτωση. Εν συνεχεία υπέβαλε πως θα πρέπει να θεωρηθεί ότι ο όρος 13 τέθηκε από τα μέρη με επίγνωση της πρόνοιας στο Άρθρο 17(β) του Νόμου και με πρόθεση να λαμβάνει ο εργοδοτούμενος την αποζημίωση ως επιπρόσθετη, ιδιαίτερα εφόσον στον εν λόγω όρο αναφερόταν ως μόνη εξαίρεση η απόλυση για αξιόποινη πράξη υποδηλώνοντας έτσι τη μη στέρηση του δικαιώματος σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση. Τέλος, επικαλέστηκε την απόφαση του Εφετείου στην υπόθεση *Famalift Shipyard Ltd ν. Νικόλα Παυλίδη και Άλλων* (1991) 1 Α.Α.Δ. 161, στην οποία όρος σε σύμβαση ο οποίος προνοούσε ότι σε περίπτωση απόλυσης θα 25
30
35
40
45
50
55
60
65
70
75
80
85
90
95
100
105
110
115
120

σες έδωσε έμφραση στην πρόθεση των μερών, εισηγήθηκε ότι προέκυπτε από τον όρο 13 της σύμβασης ότι πρόθεσή τους ήταν να τεθεί η πληρωμή αποζημίωσης υπό την αίρεση του Άρθρου 17 του Νόμου που πρέπει να υποτεθεί ότι είχαν υπόψη.

5

Είναι κατ' αρχήν ανάγκη να επισημάνουμε ότι ο περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμος του 1967 (όπως τροποποιήθηκε) παρέχει σε εργοδοτούμενους δικαιώματα εντός πλαισίου προστασίας το οποίο δεν προορίζεται να είναι εξαντλητικό. Δεν αποστερεί τον 10 εργοδοτούμενο της δυνατότητας πρόσκτησης πρόσθετων δικαιωμάτων δύναμει σύμβασης. Η ρύθμιση που προβλέπεται στο Άρθρο 17(β) του Νόμου αποτελεί απτή έκφανση αυτής της δυνατότητας. Το Άρθρο 5 του νόμου δεν βρίσκεται σε αντινομία. Διαγράφει μόνο 15 το όριο προστασίας που καλύπτει το νομοθέτημα δίχως να αγγίζει τα έξω από το νομοθέτημα προσκτηθέντα δικαιώματα. Δεν σημαίνει όμως πως ο εργοδοτούμενος απολαμβάνει απαρέγκλιτα και τα δυο χωρίς περιορισμό. Ό,τι και αν διαλαμβάνει η σύμβαση. Η πρόνοια στο Άρθρο 17 για πληρωμή από το Ταμείο για Πλεονάζον Προσωπικό, σαφώς τίθεται με την παράγραφο (β) υπό τον 20 περιορισμό της μη παράλληλης πληρωμής από άλλη πηγή εκτός στο βαθμό που απαιτείται για συμπλήρωση του ύψους του οφελήματος το οποίο προέρχεται από αυτή. Ο εργοδοτούμενος δεν μπορεί να λάβει πληρωμή από το Ταμείο για Πλεονάζον Προσωπικό κατ' αντίθεση προς ό,τι προβλέπεται στο Άρθρο 17(β). Και έτσι η 25 πληρωμή από το εν λόγω Ταμείο τον περιορίζει στην όποια άλλη διεκδίκηση. Γι' αυτό, η ενασχόληση με την πρόθεση των μερών προς διαπίστωση της έννοιας και κατ' ακολουθίαν της εμπέλειας του όρου 13 της σύμβασης ήταν άτοπη. Δεν μπορούσε σε καμιά περίπτωση να επιδράσει στην έκβαση.

30

Ωστόσο, η κατάληξη του πρωτόδικου δικαστηρίου ότι το Άρθρο 17(β) του Νόμου αποκλείει τη διπλή πληρωμή ήταν ορθή. Η απόφαση στην υπόθεση *Famalift Shipyard Ltd v. Νικόλα Παυλίδη και Άλλων* (ανωτέρω) δεν αποτελεί αυθεντία περί του αντιθέτου. Σε εκείνη την υπόθεση είχε τεθεί ενώπιον του Εφετείου για 35 εξέταση μόνο η χρονική έκταση του παρασχεθέντος με τη σύμβαση δικαιώματος. Το ερώτημα ήταν κατά πόσο αυτή υπολογιζόταν "από τότε που (οι εργοδοτούμενοι) άρχισαν την απασχόλησή τους, ανεξάρτητα αν αυτή ήταν αρχικά επί εβδομαδιαίας βάσης και καλυπτόταν από ξεχωριστή σύμβαση για τους εβδομαδιαίους" ή κατά πόσο υπολογιζόταν από τότε που άρχισε η απασχόλησή τους 40 επί μηνιαίας βάσης. Η ερμηνεία του Άρθρου 17(β) του Νόμου δεν είχε απασχολήσει. Γι' αυτό, ο τρόπος με τον οποίο αντικρίστηκε εκεί το ζήτημα επιπλέον πληρωμής δεν συναρτάτο με τον λόγο της

απόφασης.

· Η έφεση αποτυγχάνει. Και απορρίπτεται με έξοδα εναντίον του εφεσείοντος. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή.

5

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.